

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Feliniak (spr.)
Sędziowie:	SA Izabela Dercz SO del. Barbara Augustyniak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Kamila Jarosińska

przy udziale H. T., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r., sprawy

1) **Ł. S. (1)**

oskarżonego z art. 280 §2 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §1 kk;

2) **M. A.**

oskarżonego z art. 280 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 13 §1 kk w zw. z art. 280 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt II K 37/13

na podstawie art. 437 1 kpk i art. 624 1 kpk

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. T. T. – obrońcy oskarżonego Ł. S.,
- adw. A. K. (1) – obrońcy oskarżonego M. A.,

kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3) zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

L. S. oskarżono o to, że:

I. w dniu 30 maja 2012 r. w m. P. gm. M. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. używając przemocy wobec S. W. w postaci uderzenia go pięścią w twarz oraz posługując się nożem zażądał wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł na szkodę S. W.,

tj. o czyn z art.280 §2 k.k.

II. w dniu 16 czerwca 2012 r. w m. P. gm. M. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. grożąc S. W. pozbawieniem życia i posługując się nożem zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 zł na jego szkodę oraz telefon komórkowy m-ki S. (...) wartości 399 zł na szkodę E. C.,

tj. o czyn z art.280 §2 k.k.

III. w dniu 21 maja 2012 r. w S. woj. (...) przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z M. A. grożąc K. C. przedmiotem z wyglądu przypominającym broń palną usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki A. o nr rej. (...) wartości 9.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej K. C.,

tj. o czyn z art.13 §1 k.k. wt.280 §1 k.k.

M. A. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 maja 2012 r. w m. P. gm. M. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. używając przemocy wobec S. W. w postaci uderzenia go pięścią w twarz oraz posługując się nożem zażądał wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł na szkodę S. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.280 §2 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k.

II. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 31 maja 2012 r. do 15 czerwca 2012 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej grożąc S. W. pozbawieniem życia trzykrotnie doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem każdorazowo w kwocie po 200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.282 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k.

III. w dniu 16 czerwca 2012 r. w m. P. gm. M. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z L. S. grożąc S. W. pozbawieniem życia i posługując się nożem zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 zł na jego szkodę oraz telefon komórkowy m-ki S. (...) o wartości 399 zł na szkodę E. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.280 §2 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k.

IV. w dniu 21 maja 2012 r. w S. woj. (...) przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z L. S. grożąc K. C. przedmiotem z wyglądu przypominającym broń palną usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki A. o nr rej. (...) wartości 9.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej K. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 28 października 2013 roku, w sprawie sygn. akt II K 37/13:

I. oskarżonych Ł. S. w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia oraz M. A. w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach I i III aktu oskarżenia uznano za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu:

- w dniu 30 maja 2012 roku w miejscowości J., gm. M., używając przemocy wobec S. W., a M. A. posługując się nadto nożem dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 100 zł na szkodę wyżej wymienionego, przy czym M. A. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art.280 §2 k.k. wobec Ł. S., zaś z art.280 §2 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k. wobec M. A.;

- w dniu 16 czerwca 2012 roku w miejscowości J., gm. M., grożąc S. W. natychmiastowym użyciem przemocy, a M. A. posługując się nadto nożem dokonali kradzieży pieniędzy w kwocie 50 zł na szkodę wyżej wymienionego oraz telefonu komórkowego o wartości 399 zł na szkodę E. C., przy czym M. A. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj., popełnienia przestępstwa z art.280 §2 k.k. wobec Ł. S., zaś z art.280 §2 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k. wobec M. A. i za to na podstawie powołanych wyżej przepisów za każdy z tych czynów skazano ich, zaś na podstawie art.280 §2 k.k. w zw. z art.91 §1 k.k. wymierzono im kary: M. A. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Ł. S. – 3 lat pozbawienia wolności;

I. oskarżonych Ł. S. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia oraz M. A. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia uznano za winnych tego, że w dniu 21 maja 2012 r. w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, grożąc K. C. natychmiastowym użyciem przemocy, przy czym M. A. posługiwał się przedmiotem z wyglądu przypominającym broń palną, usiłowali dokonać kradzieży samochodu marki A. (...), nr rej. (...) o wartości 9.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej wzywającej pomocy, przy czym M. A. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. wobec Ł. S., zaś z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k. wobec M. A. i za to odpowiednio na podstawie powołanych wyżej przepisów skazano ich, zaś na podstawie art.14 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. wymierzono im kary: M. A. – 4 lat pozbawienia wolności, Ł. S. – 3 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. A. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w okresie od 1 czerwca do 10 czerwca 2012 r. w miejscowościach J. oraz H., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą zamachu na zdrowie trzykrotnie doprowadził S. W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwotach po 200 zł, łącznie sumy 600 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art.282 k.k. w zw. z art.12 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k. i za to na podstawie powołanych wyżej przepisów skazano go, zaś na podstawie art.282 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.91 §2 k.k. za zbiegające się przestępstwa i ciąg przestępstw wymierzono oskarżonym kary łącznie: Ł. S. – 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, M. A. – 6 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.63 §1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: Ł. S. – od dnia 28 sierpnia 2012 r. do dnia 4 grudnia 2012 r., M. A. – od dnia 21 czerwca 2012 r. do dnia 28 października 2013 r.;

V. na podstawie art.46 §1 k.k. orzeczono wobec oskarżonych Ł. S. i M. A. solidarnie obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę:

- na rzecz S. W. kwoty 150 złotych,

- na rzecz E. C. kwoty 399 złotych;

I. na podstawie art.46 §1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M. A. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz S. W. kwoty 600 zł.

Zasądzono koszty nieopłaconej obrony oskarżonych z urzędu i zwolniono ich od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem pierwszoinstancyjnym (wyrok k.838-841).

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego Ł. S. zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności poprzez naruszenie art.4, 5 §2, 7, 410 k.p.k., w szczególności poprzez pomijanie okoliczności oczywiście korzystnych dla oskarżonego Ł. S. i przydatnych do ustalenia stanu faktycznego, usuwanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, dowolną ocenę dowodów, pomijanie całokształtu okoliczności sprawy, co w konsekwencji skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, które spowodowały, iż sąd meriti błędnie uznał oskarżonego Ł. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art.280 §2 k.k. pozostającego w zw. z art.91 §1 k.k. oraz przestępstwa z art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego przy właściwym uwzględnieniu wyżej wskazanych naruszonych przez sąd meriti rygorów prawa karnego procesowego, musiała w konsekwencji prowadzić do ustalenia, iż oskarżony popełnił, ale występki z art.280 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. oraz z art.13 §1 k.k. w zw. z art.289 §1 k.k., nadto nie zastosowanie, a nawet nie rozważenie tego, że oskarżony Ł. S. dokonał inkryminowanych czynów w formie zjawiskowej pomocnictwa a nie jak sąd meriti przypisał współsprawstwa, ewentualnie tego, że współdziałający popełnił eksces, przez co nadto zaskarżony wyrok wymyka się rozsądnej kontroli instancyjnej;

II. nadto wskutek uchybień wymienionych w zarzucie I apelacji, rażącą surowość orzeczonej względem oskarżonego Ł. S. kary pozbawienia wolności w pkt I, II i kary łącznej w pkt IV poprzez: niezastosowanie, a jedynie iluzoryczne rozważenie regulacji art.54 §1 k.k.; niezastosowanie uzasadnionej w przedmiotowym stanie faktycznym zasady pełnej absorpcji, nieuzasadnione niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, a w konsekwencji orzeczenie kary pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji w której, przy prawidłowym procesowaniu i ustaleniu prawidłowego stanu faktycznego sąd meriti winien orzec karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Ponadto obrońca oskarżonego wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II wyroku, odpowiednio na art.280 §1 k.k. w zw. z art.12 oraz art.13 §1 k.k. w zw. z art.289 §1 k.k., zastosowanie art.60 §1 k.k. lub art.60 §3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu Ł. S. odpowiedniej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na odpowiedni okres,

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku.

Obrońca oskarżonego M. A. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzuciła:

1. odnośnie czynów z punktu I wyroku, popełnionych przez oskarżonego M. A. – mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa procesowego poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, dokonaną sprzecznie z zasadami prawidłowego rozumowania z nieuwzględnieniem wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a mianowicie:

a) naruszenie art.7 k.p.k. i art.410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a mianowicie: z zeznań świadka E. C. oraz K. C. wynika wprost, iż pokrzywdzony S. W. miał zostać zaatakowany nożem jedynie w dniu 16.06.2012 r., a nie także w dniu 30.05.2012 r. Ponadto z opinii biegłej A. K. (2) wynika, iż sama stresująca sytuacja powoduje zniekształcenie treści składanych zeznań przez pokrzywdzonego, przy

czym bez znaczenia jest osoba wobec której są składane. A zatem skoro pokrzywdzony ciągle czuł zagrożenie i bał się powiedzieć siostrze prawdę, zachodzi duże prawdopodobieństwo, że wyolbrzymił on rolę i zachowanie oskarżonych,

b) naruszenie art.5 §2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez sąd I instancji wątpliwości w przedmiotowej sprawie, czego skutkiem było nie uwzględnienie ich na korzyść oskarżonego, a dotyczą one kwestii: czy nóż w ogóle występował (nóż nie został zabezpieczony, sprzeczne są zeznania świadków w tym zakresie), z jakiego tytułu pokrzywdzony S. W. oddawał pieniądze, rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego dotyczących miejsca rzekomych przestępstw oraz przekazywanych kwot pieniędzy.

Powyższe doprowadziło sąd do przekonania, iż czyny oskarżonych wypełniły dyspozycję art.280 §2 k.k., a nie art.280 §1 k.k., nadto przy przyjęciu konstrukcji ciągu przestępstw, a nie czynu ciągłego;

2. odnośnie czynu określonego w punkcie drugim skarżonego wyroku obrońca zarzuciła mającą wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego, a mianowicie art.7 k.p.k. poprzez sprzeczną z zasadami wiedzy, rozumowania, ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji ustalenie zaboru przedmiotowego pojazdu w celu jego przywłaszczenia i uznanie przez sąd I instancji, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego określonego w art.13 §1 k.k. w zw. z art.280 §1 k.k. w zw. z art.64 §1 k.k., a nie znamiona czynu zabronionego określonego w art.289 §3 k.k. w formie jego usiłowania;

3. odnośnie czynu określonego w punkcie 3 zaskarżonego wyroku – naruszenie art.5 §2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez sąd I instancji wątpliwości w przedmiotowej sprawie, czego skutkiem było nie uwzględnienie ich na korzyść oskarżonego, a dotyczą one kwestii: czy z uwagi na odmienne zeznania pokrzywdzonego w ogóle doszło do popełnienia przestępstwa – tym bardziej, iż w obecnym procesie pokrzywdzony upierał się przy aktualnie przedstawionej wersji zdarzeń, a nie opisanych podczas zeznań złożonych w prokuraturze, jakie dokładnie kwoty były przekazywane przez pokrzywdzonego S. W. oraz w jakich miejscowościach.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art.427 §1 k.p.k. obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości co do oskarżonego M. A. poprzez:

1. przyjęcie, że zachowanie oskarżonego M. A.:

- co do czynu zarzucanego mu w pkt 1 i 3 aktu oskarżenia stanowi konstrukcję czynu ciągłego, z wyeliminowaniem z opisu posługiwania się nożem, przy kwalifikacji z art.280 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k.,

- co do czynu zarzucanego w pkt 4 aktu oskarżenia, że zachowanie oskarżonego M. A. wypełniło znamiona przestępstwa określonego w art.13 §1 k.k. w zw. z art.289 §3 k.k.;

2. uniewinnienie oskarżonego M. A. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia ewentualnie

wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym M. A. w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2014 roku utrzymano w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne (k.990). Wnioski o sporządzenie uzasadnienia wnieśli obrońcy oskarżonych (k.1003 i 1006) oraz sam oskarżony M. A. (k.1008).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje okazały się oczywiście bezzasadne.

Na wstępie podnieść należy, iż przedmiotowa sprawa jest przedmiotem oceny instancyjnej Sądu Apelacyjnego w Łodzi po raz drugi. Wynikało to z faktu, iż poprzednio wydane rozstrzygnięcie pierwszoinstancyjne, z powodu uchybień

określonych w treści art.438 pkt 2 k.p.k., zostało uchylone i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania (k.537). W sporządzonym uzasadnieniu sąd odwoławczy wskazał popełnione uchybienia oraz zawarł tzw. wytyczne dla sądu rozpoznającego sprawę (k.543-545).

Oceniając wydane obecnie rozstrzygnięcie stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy ustrzegł się wskazanych uprzednio błędów oraz wypełnił wskazania wynikające z orzeczenia kasatoryjnego sądu odwoławczego. Przechodząc do wywiedzionych środków odwoławczych podnieść należy, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art.7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie umotywowane w uzasadnieniu wyroku (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r. sygn. akt III KK 298/12 LEX 1232292).

Mając na uwadze, iż oba wywiedzione środki odwoławcze stawiają zarzut naruszenia treści tego przepisu procedury, stwierdzić należy, iż wymienione wyżej reguły nie zostały naruszone przez Sąd Okręgowy, na co wskazuje wprost analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Bezzasadność wywiedzionych środków odwoławczych wynika także z faktu ich błędnej konstrukcji, poprzez odwołanie się do naruszenia reguły z art.410 k.p.k., przy jednoczesnym braku wykazania, aby przy rozważaniach sądu pierwszej instancji pominięto jakikolwiek materiał dowodowy, w sytuacji gdy z akt sprawy wynika, że cały materiał dowodowy był przedmiotem oceny i w wyniku tych ocen wykazano jaką jego część była podstawą dokonanych ustaleń faktycznych, a jaka z przyczyn wskazanych w treści uzasadnienia, nie została uznana za wiarygodne źródło dla tych ustaleń (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku, sygn. IV KK 82/13, LEX 1350322).

Skarżący pomijają, iż nie dające się usunąć wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, istnieć winny po stronie sądu orzekającego, a nie po stronie skarżącej wydane rozstrzygnięcie (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt V KK 73/13, LEX 13331404). Nie dostrzegają także, iż nie można stawiać zarzutu naruszenia treści art.5 §2 k.p.k., gdy kwestionuje się wiarygodność przeprowadzonych dowodów (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II KK 207/2, LEX 1299162) oraz tego, że niedopuszczalne jest jednoczesne formułowanie zarzutów naruszenia treści art.5 §2 k.p.k. i art.7 k.p.k. (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. akt V KK 270/12, LEX 1293868).

Niezależnie jednak od powyższych uwag stwierdzić należy, iż skarżący w obu wywiedzionych środkach odwoławczych dokonują własnych ustaleń oraz ocen, co wskazuje na polemiczny, a więc nie podlegający uwzględnieniu charakter wywiedzionych apelacji. Dotyczy to zwłaszcza podstawowego dowodu w sprawie jakim są zeznania pokrzywdzonego czynami przypisanymi oskarżonym w pkt I i III wyroku, świadka S. W.. Ocena tego dowodu została przeprowadzona na kartach 13 - 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku i jest ona pełna. Przytaczanie raz już użytych argumentów, byłoby zbędnym powtarzaniem ich treści. Wystarczającym, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jest odwołanie się do wyrażonych tam ocen, tym bardziej, iż znajdują one potwierdzenie także w innych źródłach dowodowych, a także w sporządzonej na użytek tej sprawy opinii psychologicznej. Z zeznań tych wprost wynikają okoliczności, których istnieniu przeczy skarżący w swoich środkach odwoławczych, a które mają znaczenie dla określenia roli obu oskarżonych w przypisanych im przestępstwach oraz właściwych ocen prawno-karnych ich zachowania.

Skarżący nie wykazują błędności tych kompleksowych ocen, lecz jedynie odwołując się do fragmentów tego dowodu i to z postępowania rozpoznawczego dokonują własnych ustaleń oraz wynikających z nich ocen. Takie fragmentarycznie odwoływanie się do materiału dowodowego nie może być prawnie skuteczne i uwzględnione w toku postępowania odwoławczego.

Oдноśnie czynu przypisanego oskarżonym w pkt II wyroku, to jedynym uzasadnieniem podniesionej argumentacji, jest sugestia wyrażona w uzasadnieniu kasatoryjnym Sądu Apelacyjnego w Łodzi, która nakazała rozważenie przy ponownym rozpoznaniu sprawy, czy czyn oskarżonych nie stanowił usiłowania do przestępstwa określonego w art.289 §3 k.k. Sąd Okręgowy te wytyczne wykonał i ustalił, iż w przedmiotowej sprawie nie tylko ustalenia ale i okoliczności

wynikają z treści wyjaśnień samych oskarżonych uniemożliwiają dokonanie takich ocen. Stanowisko swoje uzasadnił i brak jest podstaw do stwierdzenia aby wyrażone oceny przekroczyły granice określone treścią art.7 k.p.k.

Reasumując stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do zmiany wydanego rozstrzygnięcia, bowiem jest ono prawidłowe i znajduje pełne oparcie w przywołanych, na poparcie dokonanych ustaleń, dowodach, a ocena tych dowodów ma charakter kompleksowy i odnosi się do wszystkich poruszonych w wywiedzionych apelacjach kwestii i każdorazowo wystarczającym jest odwołanie się do treści pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Brak jest także podstaw do uznania, aby kary wymierzone oskarżonym miały charakter rażąco niewspółmierny w rozumieniu art.438 pkt 4 k.p.k. Także w tym aspekcie rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, zaś uzasadnienie odnoszące się do tej części wydanych rozstrzygnięć wyczerpujące. Dotyczy to także, podniesionej w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S. kwestii możliwości zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary. W sposób wyczerpujący Sąd Okręgowy odniósł się do tej problematyki na k. 30-31 pisemnych motywów i Sąd Apelacyjny w pełni podziela wyrażoną tam ocenę. Wymiar tej kary czyni zbędnym odniesienie się do tej części apelacji obrońcy tego oskarżonego, w której rozważa on ewentualne skutki wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Brak jest także podstaw do uwzględnienia postulatów apelującego co do wymiaru kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji. Przypisane bowiem oskarżonym przestępstwa, zwłaszcza jeżeli weźmie się pod uwagę czyn przypisany w pkt II wyroku, uniemożliwiają zastosowanie tej zasady i dlatego słusznie przyjęto jako zasadę łączenia kar jednostkowych wymierzonych oskarżonym zasadę asperacji tak jak uczynił to Sąd Okręgowy i jak uzasadnił na k.33-34 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji wyroku. O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu orzeczono przy uwzględnieniu obowiązujących stawek oraz nakładu pracy obrońców. Podstawą zwolnienia oskarżonych od kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym było spełnienie przez nich przesłanek określonych w art.624 k.p.k.

ar